

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Handhaving	2
Omgevingsrecht	2
Omgevingswet	2
Natuurbescherming	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Bestuursrecht overig	14
Arbeidsomstandigheden	14
Open overheid	15
Schadefonds geweldsmisdrijven	15
Studiefinanciering	16
Toeslagen	18
Verklaring omtrent het gedrag	19
Vreemdelingenrecht	20
Asiel	20
Richtlijnen en verordeningen	22
Vreemdelingenbewaring	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Handhaving

JnB 2024, 828

ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3283](#)

college van burgemeester en wethouders van Zevenaar.

Bestemmingsplan

HANDHAVING. KAPPEN. BESTEMMINGSPLAN. OVERTREDING. Afzien van **handhavend optreden tegen het kappen van bomen op een perceel**. Door kapwerkzaamheden is een aantal veldesdoorns teruggebracht tot een hoogte van ongeveer 2,5 m. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat nog steeds sprake is van een boomvak of struweel en gelet hierop geen sprake is van een overtreding van artikel 3.5.2 van de planregels, zodat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het niet bevoegd is om handhavend op te treden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 829

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 13-08-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4910](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Omgevingswet 1.1, 4.3 lid 3 aanhef en onder d, 4.6 lid 1 aanhef en onder e, 4.11 lid 1 aanhef en onder e, 5.1 lid 2 aanhef en onder g, 18.1 aanhef en onder a en c, 18.2 lid 2

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.23, 11.27, 11.46 lid 1, 11.54 lid 1

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.74i e.v.

OMGEVINGSWET. FLORA- EN FAUNA-ACTIVITEIT. VOORWAARDELIJK OPZET.

SOORTENBESCHERMING. HANDHAVING. OMGEVINGSVERGUNNINGPLICHT. Stillegging werkzaamheden uitbreiding vakantiepark en last onder dwangsom om 'reptielenscherm' weg te halen. I.c. wordt geoordeeld dat het doden van een beschermde diersoort een incidentele en geen voortdurende (doorlopende) overtreding is: bij het intreden van de dood is de overtreding van het verbod immers voltooid. Het is daarom niet mogelijk om een last onder dwangsom op te leggen vanwege het zonder omgevingsvergunning opzettelijk doden van een hazelworm. Er blijft dan alleen de mogelijkheid over van een preventieve last onder dwangsom. **SPECIFIEKE ZORGPLICHT. REIKWIJDTE. BEOORDELINGSKADER.** Uit de wetsgeschiedenis van de Omgevingswet, de Invoeringswet Omgevingswet en het Bal volgt dat het bevoegd gezag bestuursrechtelijk kan handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht. Handhaving ter voorkoming van de in artikel 11.27 van het Bal genoemde en in de toelichting omschreven nadelige gevolgen kan in het licht van wat de besluitgever heeft beoogd daarom alleen bij (dreigende) ernstige nadelige gevolgen.

[...] Omgevingswet, flora- en fauna-activiteit, voorwaardelijk opzet en specifieke zorgplicht

[...] 18. De Omgevingswet heeft de flora- en fauna-activiteit geïntroduceerd. Dat is iedere activiteit met mogelijke gevolgen voor van nature in het wild levende dieren of planten. Op grond van artikel

5.1, tweede lid, aanhef en onder g, van de Omgevingswet is het verboden om zonder omgevingsvergunning flora- en fauna-activiteiten te verrichten die in het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) zijn aangewezen. Uit het Bal volgt – kort samengevat – dat het verboden is om zonder omgevingsvergunning hazelwormen opzettelijk te doden en te vangen en om hun vaste voortplantings- of rustplaatsen opzettelijk te beschadigen en te vernielen. Voor de zandhagedis geldt een verbod op het zonder omgevingsvergunning opzettelijk doden, vangen en verstoren en op het beschadigen of vernielen van zijn vaste voortplantings- of rustplaatsen. Voor de soortenbescherming verschilt deze omgevingsvergunningplicht voor flora- en fauna-activiteiten inhoudelijk niet van de ontheffingsplicht die gold op grond van de Wet natuurbescherming. Ook de aan het provinciebestuur toekomende bevoegdheden verschillen niet.

19. Onder 'opzettelijk doden' valt niet alleen de situatie waarbij iemand het oogmerk heeft om een beschermd dier te doden, maar ook de situatie waarbij iemand willens en wetens de niet te verwaarlozen kans aanvaardt dat een beschermd dier wordt gedood. Dat is voorwaardelijk opzet, dat in de eerdere rechtspraak over soortenbescherming is aanvaard. De rechtbank verwijst naar die rechtspraak en vindt dat die ook van toepassing is onder de Omgevingswet.¹

20. Nieuw onder de Omgevingswet is de specifieke zorgplicht voor flora- en fauna-activiteiten, die verplicht om bij het verrichten van die activiteiten nadelige gevolgen voor de natuurbescherming zoveel mogelijk te voorkomen of te beperken. Daarop wordt hierna verder ingegaan.
[...] De hazelworm in de bosenclave: oordeel over opzettelijk doden

27. De rechtbank stelt voorop dat het doden van een beschermd diersoort een incidentele en geen voortdurende (doorlopende) overtreding is: bij het intreden van de dood is de overtreding van het verbod immers voltooid. Het is daarom niet mogelijk om met het oog op het beëindigen van een in gang zijnde overtreding een last onder dwangsom op te leggen vanwege het zonder omgevingsvergunning opzettelijk doden van een hazelworm. Er kan immers geen sprake van een bestaande overtreding die kan worden opgeheven.

28. Verder zijn het college en De Thijmse Berg het er in deze zaak over eens dat niet kan worden vastgesteld dat De Thijmse Berg al hazelwormen heeft gedood als gevolg van het plaatsen van het reptielenscherm – nog afgezien van de vraag of dit opzettelijk zou zijn gebeurd dan wel dat de niet te verwaarlozen kans daarop willens en wetens zou zijn aanvaard. Daarom kan handhavend optreden met een last onder dwangsom ook niet gericht zijn op het voorkomen van herhaling van een eerder gepleegde overtreding.

29. Er blijft dan alleen de mogelijkheid over van een preventieve last onder dwangsom. [...]

[...] 30. De conclusie is dat het college ten onrechte heeft aangenomen dat sprake is van een dreigende overtreding van het verbod op het opzettelijk doden van de hazelworm vanwege de plaatsing van het reptielenscherm. Er is daarom geen grondslag voor de last gericht op het verbod op het opzettelijk doden van de hazelworm in de bosenclave, met als herstelmogelijkheid het verwijderen van het reptielenscherm. Deze beroepsgrond slaagt.

[...] De specifieke zorgplicht: reikwijdte en beoordelingskader

42. De specifieke zorgplicht van artikel 11.27 van het Bal ziet op degene die een die een flora- en fauna-activiteit verricht en weet of redelijkerwijs kan vermoeden dat die activiteit nadelige gevolgen kan hebben voor de natuurbescherming. De rechtbank stelt voorop dat de specifieke zorgplicht geldt voor alle flora- en fauna-activiteiten, in het bijzonder ook als zij niet omgevingsvergunningplichtig zijn. Voor deze zaak betekent dit dat een overtreding van de zorgplicht nog steeds aan de orde kan zijn, ook nu is vastgesteld dat er geen sprake is van een overtreding van de omgevingsvergunningplicht.

43. Uit de toelichting op artikel 11.27 van het Bal volgt het volgende.⁴ Het uitgangspunt van de specifieke zorgplicht is dat burgers, ondernemers en overheden alle activiteiten die nadelige

gevolgen kunnen hebben voor van nature in het wild levende planten en dieren en hun directe leefomgeving achterwege laten. Dat brengt met zich dat degene die een bepaalde activiteit wil verrichten die gevolgen voor natuurwaarden zou kunnen hebben zich daaraan voorafgaand op de hoogte stelt van de aanwezige natuurwaarden, de kwetsbaarheid ervan en de mogelijke gevolgen daarvoor van zijn handelen. Alleen als het achterwege laten van de activiteit die nadelige gevolgen kan hebben redelijkerwijs niet kan worden gevegd, kan betrokkene de activiteit toch verrichten. Maar dan zal hij wel alle noodzakelijke maatregelen moeten treffen die in redelijkheid van hem kunnen worden verlangd om nadelige gevolgen te voorkomen. En bij de daadwerkelijke verrichting zal hij steeds alert moeten zijn op het daadwerkelijk achterwege blijven van de gevolgen. Als nadelige gevolgen niet zijn te voorkomen, moet hij maatregelen treffen om deze gevolgen zoveel mogelijk te beperken of – voor zover toch schade optreedt – ongedaan te maken. Als hij voor de afweging ten aanzien van de te treffen maatregelen niet over de nodige deskundigheid beschikt, zal hij een beroep op de deskundigheid van anderen moeten doen. Het gaat steeds om dingen die iemand in redelijkheid kan weten, doen of nalaten. Er is niet beoogd om extreme eisen te stellen. Wel wordt vereist dat de zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd die in redelijkheid vanuit een oogpunt van natuurbescherming mag worden geëist.

44. Bij de parlementaire behandeling van het Bal – op de grondslag van artikel 23.5 van de Omgevingswet – is de handhaafbaarheid van de specifieke zorgplichten aan de orde gekomen. Daarbij is overwogen dat daarvan sprake kan zijn als het handelen of nalaten van degene die de activiteit verricht evident in strijd is met de specifieke zorgplicht. Directe handhaving van het overtreden van de specifieke zorgplicht is niet gerechtvaardigd als diegene redelijkerwijs niet kon weten wat in het concrete geval een goede invulling is van de specifieke zorgplicht.⁵ De handhaving van specifieke zorgplichten is eerder in algemene zin ook aan de orde geweest bij de parlementaire behandeling van de Omgevingswet en van de Invoeringswet Omgevingswet, waarbij eveneens is benadrukt dat de specifieke zorgplichten alleen betrekking hebben op ‘evidente situaties’,⁶ waarbij voor handhavend optreden sprake moet zijn van een ‘onmiskenbaar in strijd handelen’.⁷

45. Hieruit volgt dat het bevoegd gezag bestuursrechtelijk kan handhaven bij een evidente strijd met een specifieke zorgplicht. Handhaving ter voorkoming van de in artikel 11.27 van het Bal genoemde en in de toelichting omschreven *nadelige gevolgen* kan in het licht van wat de besluitgever heeft beoogd daarom alleen bij (dreigende) *ernstige nadelige gevolgen*. De rechtbank oordeelt dat de specifieke zorgplicht uit artikel 11.27 van het Bal in beginsel alleen geldt in gevallen waarin ernstige nadelige gevolgen optreden of acuut dreigen op te treden. Alleen dan kan een overtreding van de specifieke zorgplicht aan een handhavingsbesluit ten grondslag worden gelegd. De rechtbank sluit hiermee in zoverre aan bij de invulling die in de rechtspraak is gegeven aan de mogelijkheid tot handhaving van de zorgplicht uit het voorheen geldende artikel 1.1a van de Wet milieubeheer.⁸ Die bepaling was op dezelfde wijze geformuleerd als de specifieke zorgplicht uit artikel 11.27 van het Bal, zodat het in het licht van de bedoeling van de wet- en besluitgever voor de hand ligt om het in de rechtspraak ontwikkelde criterium ‘ernstige nadelige gevolgen’ ook hier toe te passen. [...]

[...] Conclusie en gevolgen

51. Het college heeft de feiten onjuist beoordeeld en is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat hij bevoegd was tot handhavend optreden. Het beroep is gegrond. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak *Rechtbank Midden-Nederland van 12-07-2024*, [ECLI:NL:RBMNE:2024:4237](#).

JnB 2024, 830

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 26-07-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:5121](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Kapelle, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder a, 5.18 lid 1, 16.5, 22.1, 22.2 lid 1, Bijlage bij artikel 1.1 lid 1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.29

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a

OMGEVINGSWET. BUITENPLANSE OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. EVENWICHTIGE TOEDELING VAN FUNCTIES AAN LOCATIES. LOCATIEKEUZE. SPUITZONES.

GELUIDSOVERLAST. BODEM. PFAS. Omgevingsvergunning tijdelijke opvanglocatie en realiseren van een uitweg. Niet is in geschil dat de bouw en het gebruik van de opvanglocatie voor Oekraïense ontheemden in strijd is met het Omgevingsplan, en dat binnen het Omgevingsplan geen binnenplanse afwijkingsmogelijkheid is opgenomen voor onderhavig geval. Dit betekent dat een omgevingsvergunning nodig is voor de buitenplanse omgevingsplanactiviteit. De voorzieningenrechter is van oordeel dat voorsnog geen zodanige gebreken aan het bestreden besluit kleven dat de verleende omgevingsvergunning geen stand zou kunnen houden in bezwaar. Het belang dat het college heeft bij effectuering van de omgevingsvergunning is groter dan het belang van verzoekers bij schorsing van die omgevingsvergunning.

JnB 2024, 831

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 25-07-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:7447](#)

college van burgemeester en wethouders van [plaats].

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2, 4:5

Omgevingswet 5.1

Invoeringswet Omgevingswet 4.35

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.27, 2.28, 2.29, 2.30

OMGEVINGSWET. BELANGHEBBENDE. Buiten behandeling stellen aanvraag omgevingsvergunning realiseren kozijnen in zijgevel in rijks beschermd stadsgezicht. I.c. doen de omstandigheden van artikel 4:5 Awb zich niet voor. Anders dan het college is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestuurlijke rechtsoordeel over het (ontbreken van) een vergunningplicht moet worden aangemerkt als een besluit dat vatbaar is voor bezwaar en beroep, waarbij verzoekster als eigenares van het naburige perceel en exploitante van het naastgelegen hotel eveneens als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt. Verwijzing naar artikel 16.64a, eerste lid, Omgevingswet. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. I.c. is op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, Omgevingswet een omgevingsvergunning nodig voor de omgevingsplanactiviteit, voor zover deze ziet op een bouwactiviteit.

[...] Is verzoekster belanghebbende bij het besluit?

7. Het niet behandelen van een aanvraag is, gelet op artikel 4:5 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), voorbehouden aan een situatie waarin de aanvrager niet heeft voldaan aan enig wettelijk voorschrift voor het in behandeling nemen van de aanvraag of waarin de bij de aanvraag verstrekte gegevens en bescheiden onvoldoende zijn voor de beoordeling van de aanvraag of de voorbereiding van de beschikking. Daarvan is geen sprake. Het college stelt zich op het standpunt

dat geen omgevingsvergunning nodig is voor het realiseren van de kozijnen. In dat geval ligt het naar het oordeel van de voorzieningenrechter in de rede om de aanvraag af te wijzen.

7.1. De gevraagde rechtszekerheid die een beoordeling op een aanvraag om omgevingsvergunning met zich brengt voor de aanvrager geldt eveneens voor derde-belanghebbenden, zoals verzoekster, die menen dat er wel een omgevingsvergunning benodigd is. Anders dan het college is de voorzieningenrechter van oordeel dat het bestuurlijke rechtsoordeel over het (ontbreken van) een vergunningplicht moet worden aangemerkt als een besluit dat vatbaar is voor bezwaar en beroep, waarbij verzoekster als eigenares van het naburige perceel en exploitante van het naastgelegen hotel eveneens als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt. Om een besluit over de vergunningplicht uit te lokken zou verzoekster kunnen verzoeken om het treffen van bestuurlijke handhavingsmiddelen, maar het is naar het oordeel van de voorzieningenrechter weinig praktisch om verzoekster die omweg in dit geval te laten bewandelen, nu er al een bestuurlijk rechtsoordeel over het ontbreken van de vergunningplicht voorligt.

7.2. De voorzieningenrechter vindt steun voor deze opvatting in artikel 16.64a, eerste lid, van de Omgevingswet. Op grond van dit artikel maakt het college in het Gemeenteblad bekend dat voor een aanvraag om omgevingsvergunning geen omgevingsvergunning nodig is. In de memorie van toelichting bij deze wetsbepaling is onder meer beschreven dat deze mededeling meer rechtszekerheid geeft voor andere belanghebbenden, zoals omwonenden. Door in de mededeling op te nemen dat geen omgevingsvergunning nodig is, kunnen zij beoordelen of het nodig is op te komen tegen dat oordeel met het aanwenden van een rechtsmiddel (Kamerstukken II 2017/18, 34 986, nr. 3, p. 272).

[...] Is er een omgevingsvergunning nodig voor de omgevingsplanactiviteit?

8. Op 1 januari 2024 is de Omgevingswet in werking getreden. Met de inwerkingtreding van deze wet heeft elke gemeente direct een omgevingsplan van rechtswege dat regels geeft over de fysieke leefomgeving voor het gehele grondgebied van de gemeente. Ter plaatse van het perceel geldt het Omgevingsplan gemeente [naam gemeente]. Dat omgevingsplan bestaat voor nu uit een tijdelijk deel, waarin onder meer alle bestemmingsplannen zijn opgenomen die vóór 1 januari 2024 golden.¹ Op het perceel was voor zover relevant vóór 1 januari 2024 het bestemmingsplan “Schil” van kracht. Dit bestemmingsplan maakt dus onderdeel uit van het tijdelijk deel van het omgevingsplan van de gemeente [naam gemeente]. Het perceel heeft de enkelbestemming “Gemengd – 2” en voor zover relevant de dubbelbestemming “Waarde – Beschermd Stadsgezicht”.²

8.1. Op grond van artikel 5.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet is het verboden zonder omgevingsvergunning een omgevingsplanactiviteit te verrichten, tenzij het gaat om een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen geval. Onder een omgevingsplanactiviteit valt onder meer een activiteit die in strijd is met het (tijdelijk deel van) het omgevingsplan.³

8.2. Op grond van artikel 2.28, aanhef en onder a, van het Besluit bouwwerken leefomgeving (hierna: het Bbl) zijn de artikelen 2.29 en 2.30 van het Bbl van toepassing op een omgevingsplanactiviteit bestaande uit een bouwactiviteit. Op grond van artikel 2.29, aanhef en onder e, van het Bbl geldt het verbod zoals bedoeld in artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet niet voor het bouwen van een kozijn en kozijninvulling bij plaatsing in of aan de achtergevel of een niet naar openbaar toegankelijk gebied gekeerde zijgevel van een hoofdgebouw, of in of aan een gevel van een bijbehorend bouwwerk, voor zover die gevel is gelegen in achtererfgebied. Omdat het perceel is gelegen in een gebied dat is aangewezen als beschermd stadsgezicht is artikel 2.30, derde lid, van het Bbl van toepassing op een omgevingsplanactiviteit bestaande uit een bouwactiviteit. Op grond van artikel 2.30, derde lid, onder b, aanhef en onder 3o, van het Bbl geldt artikel 2.29, aanhef en onder e, van het Bbl alleen voor zover het gaat om een bouwwerk op gebouwerf aan de achterkant

van een hoofdgebouw, als dat gebouwerf niet ook deel uitmaakt van het gebouwerf aan de zijkant van dat gebouw en niet naar openbaar toegankelijk gebied is gekeerd.

[...] 8.5. De voorzieningenrechter stelt vast dat de kozijnen aan de zijkant van het hoofdgebouw worden gerealiseerd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter ziet artikel 2.30, derde lid, onder b, aanhef en onder 3o, van het Bbl uitsluitend op een bouwwerk op een gebouwerf aan de achterkant van een hoofdgebouw, waardoor alleen al op grond hiervan de omgevingsplanactiviteit bestaande uit een bouwactiviteit niet vergunningvrij is. Het doet daarbij niet ter zake of de zijkant van het hoofdgebouw naar openbaar toegankelijk gebied is gekeerd. Ook de zijkant van het gebouw die niet naar openbaar toegankelijk gebied is gekeerd valt niet onder de uitzondering. Artikel 4a, van Bijlage II, van het Besluit omgevingsrecht (hierna: het Bor), luidde nagenoeg hetzelfde als het genoemde artikel van het Bbl. Uit de toelichting op artikel 4a, van Bijlage II, van het Bor (Stb. 2011, 339, p. 18) volgt het volgende: "Het vergunningvrij bouwen op (het gehele) erf aan de zijkant is in een beschermd stads- of dorpsgezicht echter ongewenst, vanwege de doorkijk naar dat erf die vanuit het publieke domein aan de voorkant van het desbetreffende gebouw doorgaans mogelijk is. Dit kan leiden tot een aantasting van het beschermd stads- of dorpsgezicht. Dit dient daarom vooraf, in het kader van een aanvraag om een omgevingsvergunning te worden getoetst." De voorzieningenrechter leest in de nota van toelichting bij de toevoeging van de tekst van artikel 2.30, derde lid, onder b, aanhef en onder 3o van het Bbl (zie Stb. 2020, 400, p. 1520) niet dat de wetgever heeft bedoeld om thans een andere interpretatie te geven aan de nagenoeg gelijklopende tekst. Uit de bewoordingen dat de doorkijk vanuit het publieke domein doorgaans mogelijk is, leidt de voorzieningenrechter af dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat ook wanneer er geen zicht is vanuit het publieke domein op de zijkant van het gebouw, dit in het kader van de aanvraag om omgevingsvergunning dient te worden beoordeeld (artikel 5.1, eerste lid, onder a, van de Omgevingswet in samenhang met artikel 8.0a, van het Besluit kwaliteit leefomgeving in samenhang met artikel 2.26 en artikel 22.29 van het omgevingsplan). Er is dus een omgevingsvergunning nodig voor de omgevingsplanactiviteit.

Is er een omgevingsvergunning nodig voor de technische bouwactiviteit?

9. Op grond van artikel 5.1, tweede lid, aanhef en onder a, van de Omgevingswet is het verboden zonder omgevingsvergunning een bouwactiviteit te verrichten voor zover het gaat om een bij algemene maatregel van bestuur aangewezen geval. In de artikelen 2.25 en 2.26 van het Bbl zijn de vergunningplichtige bouwactiviteiten aangewezen. Op grond van artikel 2.27, tweede lid, onder c, van het Bbl geldt in afwijking van de artikelen 2.25 en 2.26 van het Bbl het verbod, zoals bedoeld in artikel 5.1, tweede lid, onder a, van de Omgevingswet niet voor een bouwactiviteit die betrekking heeft op een kozijn of kozijninvulling. Gelet op deze bepalingen heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat er geen omgevingsvergunning nodig is voor de (technische) bouwactiviteit. Dat geen omgevingsvergunning nodig is voor de bouwactiviteit, betekent uiteraard niet dat de kozijnen niet hoeven te voldoen aan de eisen uit het Bbl. Voor zover verzoekster stelt dat de veiligheid in geding is, dient zij zich middels een handhavingsverzoek te richten tot het college. [...]

JnB 2024, 832

Voorzieningenrechter rechtbank Amsterdam, 25-07-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:4679](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (het college) en de burgemeester van Amsterdam (de burgemeester).

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2.40 lid 1

OMGEVINGSWET. BUITENPLANSE OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. EVENWICHTIGE TOEDELING VAN FUNCTIES AAN LOCATIES. APV. PARTICIPATIE. GELUID. BELEID.

Omgevings- en evenementenvergunning voor No Art Festival. Afwijzing van het verzoek om voorlopige voorziening. Wat betreft het geluid is de voorzieningenrechter het met verzoekster eens dat sprake is van streng geformuleerd beleid. Dit neemt niet weg dat de burgemeester de bevoegdheid heeft en op grond van het evenredigheidsbeginsel zelfs verplicht is, om af te wijken van haar beleid in het geval het volgen van het beleid voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen. Uit de stukken en de toelichting van de burgemeester en vergunninghouder op de zitting blijkt dat er sprake is van een normoverschrijding op zes woningen. Voor deze overbelasting is gekozen, om te voorkomen dat aan de westzijde van het festival een veel groter aantal woningen wordt overbelast. Een algeheel lager geluidsvolume wordt niet als een reële (commerciële) optie gezien door vergunninghouder. Aan de bewoners van de zes woningen is compensatie aangeboden van € 150,- en hen is daarnaast de mogelijkheid geboden te overnachten in een hotel, danwel het festival gratis te bezoeken. Er is één bewoner die uit principiële redenen alle vormen van compensatie heeft geweigerd. De burgemeester vindt het onevenredig om de vergunning vanwege deze bewoner te weigeren. De voorzieningenrechter is het daar gelet op de genoemde feiten en omstandigheden mee eens.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 833

MK ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3300](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Algemene wet Bestuursrecht 8:69

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Regeling natuurbescherming (Rnb) 2.4

NATUURBESCHERMING. STIKSTOFDEPOSITIE. STIKSTOFREGISTRATIESYSTEEM. OMVANG GEDING. Natuurvergunning voor woningen in de buurt van Natura 2000-gebied. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank in strijd met artikel 8:69, eerste lid, van de Awb buiten de omvang van het geding is getreden door de verbindendheid van artikel 2.4, eerste lid, aanhef en onder a van de Rnb te beoordelen en door een oordeel te geven over de wijze waarop de positieve gevolgen van beheermaatregelen in de passende beoordeling zijn betrokken. **SFEERVERWARMING. GASLOZE WONINGEN.** Het is een reëel en aannemelijk uitgangspunt om bij gasloze woningen, waarbij geen sprake is van een rookkanaal of schoorsteen voor een houtkachel of open haard, conform de "Instructie gegevensinvoer AERIUS-Calculator" een emissiefactor van 0 te hanteren. Verwijzing naar ABRS 18-10-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:3845](#), r.o. 5.7 tot en met 5.11. Wat betreft de uitstoot van barbecues en houtkorven, wordt overwogen dat deze uitstoot, in lijn met de Instructie gegevensinvoer, geen aan de bouw of het gebruik van specifieke woningen toe te rekenen emissies zijn. Het beroep geeft geen aanleiding voor het oordeel dat het college de natuurvergunning niet kon verlenen.

JnB 2024, 834

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5404](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tholen, eiser.

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Zeeland (GS).

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) 191 lid 2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:31 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 11.1

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. ZORGPLICHT. TOETSINGSKADER. Stillegging werkzaamheden vanwege mogelijke aanwezigheid rugstreeppad. I.c. wordt geoordeeld dat GS heeft kunnen vaststellen dat de zorgplicht uit artikel 1.11 van de Wnb voorafgaand en bij de uitvoering van de werkzaamheden onvoldoende in acht werd genomen maar op dat moment niet redelijkerwijs heeft kunnen besluiten tot het terstond stilleggen van de werkzaamheden als gevolg van die overtreding. Ten tijde van de stillegging was geen sprake van een kennelijk geval van onzorgvuldig handelen. Op dat moment kon hoogstens worden gesproken over 'een minder duidelijk geval'. In aanmerking is genomen dat het voorzorgsbeginsel ten grondslag ligt aan de zorgplicht. Aannemelijk wordt geacht dat het voorzorgsbeginsel ook in acht kon worden genomen met een minder ingrijpende handhavingssanctie.

[...] 6.3 *Toetsingskader zorgplicht artikel 1:11 van de Wnb*

6.3.1 Het uitgangspunt van de zorgplicht is volgens de memorie van toelichting bij de Wnb9 dat burgers, ondernemers en overheden alle handelingen die nadelige gevolgen kunnen hebben voor in het wild levende dieren en hun directe leefomgeving achterwege laten. [...]

6.3.2 Uit de memorie van toelichting blijkt daarnaast dat zelfstandige handhaving van de bepaling mogelijk is. Handhaving geschiedt bestuursrechtelijk, door inzet van de instrumenten van de last onder dwangsom of bestuursdwang. [...]

6.3.3 Uit de memorie van toelichting¹⁰ blijkt verder dat de zorgplicht van ondersteunende betekenis is voor soorten die op grond van de Habitatrichtlijn (Hrl) beschermd moeten worden, zoals de rugstreeppad. [...]

[...] 6.4.1 Tussen partijen is in geschil of GS op 8 november 2022 redelijkerwijs heeft kunnen besluiten tot het terstond stilleggen van de werkzaamheden als gevolg van overtreding van de zorgplicht uit artikel 1.11 van de Wnb.

6.4.2 De rechtbank stelt bij de beoordeling voorop dat het voorzorgsbeginsel – waaraan in het verweerschrift door GS wordt gerefereerd – besloten ligt in de zorgplicht. Het voorzorgsbeginsel is één van de grondslagen van het beleid van de Europese Unie om op milieugebied een hoog beschermingsniveau na te streven overeenkomstig artikel 191, tweede lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie. Het voorzorgsbeginsel rechtvaardigt preventief optreden om risico's te voorkomen die nog niet volledig gekend of begrepen zijn als gevolg van wetenschappelijke onzekerheden.¹¹ De rechtbank volgt het standpunt van eiser daarom niet dat GS het voorzorgsbeginsel pas in beroep aan het bestreden besluit ter grondslag heeft gelegd.

[...] *Zorgplicht voorafgaand aan de werkzaamheden*

6.4.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft GS op 8 november 2022 redelijkerwijs kunnen besluiten dat de zorgplicht voorafgaand aan de werkzaamheden onvoldoende in acht is genomen. [...]

Zorgplicht bij de uitvoering van de werkzaamheden

6.4.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft GS op 8 november 2022 ook redelijkerwijs kunnen besluiten dat de zorgplicht bij de uitvoering van de werkzaamheden onvoldoende in acht is genomen. [...]

Handhavingssanctie

6.4.6 Het voorgaande betekent dat GS op 8 november 2022 bevoegd was om handhavend op te treden tegen overtreding van de zorgplicht uit artikel 1.11 van de Wnb. Naar het oordeel van de rechtbank heeft GS gelet op de memorie van toelichting echter niet redelijkerwijs kunnen besluiten tot het terstond stilleggen van de werkzaamheden. Naar het oordeel van de rechtbank was ten tijde van de stillegging geen sprake van een kennelijk geval van onzorgvuldig handelen zoals omschreven in de memorie van toelichting. Omdat eiser en de aannemer ecologisch onderzoek hebben verricht voorafgaand aan de werkzaamheden en omdat daaruit bleek dat de kans klein was dat de rugstreeppad in het gebied aanwezig was, kon op dat moment hoogstens worden gesproken over 'een minder duidelijk geval'. Gelet op de kleine kans dat de rugstreeppad in het projectgebied aanwezig was, kon de omstandigheid dat de rugstreeppad in een ongunstige staat van instandhouding verkeert redelijkerwijs geen aanleiding zijn voor het oordeel dat wél sprake was van een kennelijk geval. In overweging 6.4.2. heeft de rechtbank in aanmerking genomen dat het voorzorgsbeginsel ten grondslag ligt aan de zorgplicht. De rechtbank acht aannemelijk dat het voorzorgsbeginsel ook in acht kon worden genomen met een minder ingrijpende handhavingssanctie. In minder duidelijke gevallen gaat de wetgever er namelijk vanuit dat eerst overleg plaatsvindt en dat pas als dat overleg niet tot een bevredigend resultaat leidt, wordt overgegaan tot het toepassen sancties. Gelet daarop heeft GS op 8 november 2022 niet redelijkerwijs kunnen besluiten tot het terstond stilleggen van de werkzaamheden, maar had GS in overleg moeten treden met eiser en de aannemer om af te spreken welke aanvullende concrete

maatregelen getroffen konden worden om ervoor te zorgen dat de zorgplicht alsnog in acht werd genomen bij de uitvoering van de werkzaamheden. Als eiser niet mee zou werken kon – eventueel na een waarschuwing – een last met een korte begunstigingstermijn worden afgegeven waarin concreet stond aangegeven wat van hem werd verlangd op straffe van verbeurte van een dwangsom dan wel inzet van bestuursdwang. Deze last kon dan alsnog inhouden dat de werkzaamheden of activiteiten bij niet voldoen aan de last werden stilgelegd of dat bepaalde maatregelen werden getroffen om schade te voorkomen, te beperken of ongedaan te maken. Heeft de betrokkene de schade al aangericht, dan kon worden gelast om herstelwerkzaamheden ten behoeve van het leefgebied van een of meer bepaalde soorten te verrichten. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant van 06-08-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5402](#).

JnB 2024, 835

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, [ECLI:NL:RBZWB:2024:5405](#)

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Zeeland (GS).

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.5, 3.6, 3.8, 3.34, 11.1

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. ZORGPLICHT. Verhouding zorgplicht uit artikel 1.11 van de Wnb en het verbod uit artikel 3.5 van de Wnb. Wanneer de zorgplicht in acht wordt genomen door handelingen met nadelige gevolgen achterwege te laten of die nadelige gevolgen door het treffen van maatregelen te voorkomen, is geen ontheffing vereist van het verbod uit artikel 3.5 van de Wnb. Dan wordt immers gewaarborgd dat geen – dus ook niet de in het verbod omschreven – nadelige gevolgen voor de rugstreppad optreden. Wanneer de zorgplicht in acht wordt genomen door maatregelen te treffen om nadelige gevolgen te beperken of ongedaan te maken, kan de situatie zich wel voordoen dat ook een ontheffing is vereist van het verbod uit artikel 3.5 van de Wnb. Die situatie zal zich voordoen als die nadelige gevolgen bestaan uit het doden/verstoren van de rugstreppad en/of het beschadigen en vernielen van plaatsen van de rugstreppad. Onder die omstandigheden zal in een handhavingsbesluit onder meer ook het aanvragen van een ontheffing als herstelmaatregel kunnen worden opgenomen.

JnB 2024, 836

MK Rechtbank Den Haag, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:12540](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Vogelrichtlijn 5, 9

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 2.7, 2.8, 3.1, 3.3, 3.17

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. INSTANDHOUDINGSDOELSTELLING NATURA-2000 GEBIED. Ontheffing artikel 3.17, eerste lid, Wnb voor beheerfischot van grauwe ganzen in de winterperiode. Voor een ontheffing als hier aan de orde en voor een natuurvergunning bevat de Wnb afzonderlijke beoordelingskaders. Dat neemt niet weg dat de vraag of voor een activiteit een natuurvergunning is vereist, een rol kan spelen bij beantwoording van de vraag of de verleende ontheffing uitvoerbaar is. De activiteit waarop de ontheffing ziet is niet zonder meer uitvoerbaar als verweerder ten tijde van het verlenen van de ontheffing had moeten onderkennen dat hiervoor ook een natuurvergunning is vereist. In die situatie kan verweerder de ontheffing slechts verlenen na of gelijktijdig met het verlenen

van een natuurvergunning. Steun voor dit oordeel vindt de rechtbank in eerdere rechtspraak. Verwijzing naar ABRS 16-09-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2210](#) en Rechtbank Midden-Nederland van 03-10-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:5167](#). I.c. volgt de rechtbank eiseressen niet in hun betoog dat verweerder de ontheffing niet had mogen verlenen zonder daarnaast een natuurvergunning af te geven.

JnB 2024, 837

MK Rechtbank Den Haag, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:12663](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.3 3.17

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. BELANGRIJKE SCHADE. STREEFSTAND. Ontheffing artikel 3.3, eerste lid in samenhang met artikel 3.17, eerste lid, Wnb voor ganzenbeheer. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het voorkomen van belangrijke schade aan gewassen noodzaakt tot het reduceren van de ganzenpopulaties tot de streefstanden zoals opgenomen in het Faunabeheerplan. VEILIGHEID LUCHTVERKEER. Verweerder heeft onvoldoende gemotiveerd waarom de veiligheid van het luchtverkeer noodzaakt tot het terugbrengen van de betrokken ganzenpopulaties naar de streefstanden uit het Faunabeheerplan. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de streefstanden uit het Faunabeheerplan volledig zijn gebaseerd op het bereiken van een aanvaardbare landbouwschade, waarbij is aangenomen dat bij het bereiken van de streefstanden ook het belang van de veiligheid van het luchtverkeer voldoende wordt beschermd.

Zie voorts de uitspraak van 06-08-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:12550](#), waarin de Rechtbank Den Haag het beroep beoordeelt tegen het besluit waarbij GS van Zuid-Holland de Faunabeheereenheid Zuid-Holland heeft opgedragen om de populaties van de jaarrond verblijvende ganzen (standganzen) van de soorten grauwe gans, Canadese gans en gedomesticeerde grauwe gans in Zuid-Holland te beperken.

JnB 2024 838

MK Rechtbank Den Haag, 06-08-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:12574](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.1, 3.3

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. Ontheffing op grond van artikel 3.3 van de Wnb voor verjagend afschot van grauwe ganzen en kolganzen gedurende de winterperiode op percelen met kwetsbare gewassen. I.c. wordt overwogen dat, anders dan in [ECLI:NL:RBDHA:2024:12663](#), [ECLI:NL:RBDHA:2024:12540](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2024:12550](#), de ontheffing die in deze zaak voorligt er niet toe strekt de populaties van jaarrond verblijvende grauwe ganzen en kolganzen terug te brengen tot de streefstanden uit het Faunabeheerplan. Hoewel ook in deze zaak ontheffing is verleend van het algemene verbod uit artikel 3.1, eerste lid, van de Wnb om ganzen te doden, is de ontheffing blijkens de bewoordingen hiervan en de hierin vervatte verwijzing naar het Faunabeheerplan, nadrukkelijk beperkt tot verjaging met ondersteunend afschot. Dat betekent dat deze ontheffing niet gebruikt mag worden voor het terugbrengen van de betrokken ganzenpopulaties tot de streefstanden uit het Faunabeheerplan, maar uitsluitend bedoeld is om steeds één of enkele ganzen te doden

teneinde een groep ganzen langdurig te verjagen van percelen met kwetsbare gewassen. Gelet op deze beperkte reikwijdte van de ontheffing, wordt i.c. geen grond geacht voor het oordeel dat verweerder in zoverre onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt dat de ontheffing niet verder gaat dan strikt noodzakelijk is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 839

MK CRvB, 31-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1576](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Ziektewet (ZW) 45 lid 1 aanhef en onder j

Maatregelenbesluit socialezekerheidswetten (Maatregelenbesluit) 2

ZIEKTEWET. BENADELINGSHANDELING. Het Uvw heeft terecht een maatregel van blijvende verlaging van de ZW-uitkering met 50% opgelegd. Geen sprake van een dringende reden op grond waarvan het Uvw geheel of gedeeltelijk van het opleggen van een maatregel had behoren af te zien.

1.1. Betrokkene was werkzaam bij [naam werkgever] (werkgever) als belastingadviseur.

Op 11 november 2019 heeft hij zich ziekgemeld. Op 19 november 2020 zijn betrokkene en werkgever een vaststellingsovereenkomst overeengekomen, op grond waarvan de arbeidsovereenkomst is geëindigd met ingang van de datum van ontslag op staande voet, 6 maart 2020. Bij besluit van 21 januari 2021 heeft het Uvw betrokkene blijvend en geheel een uitkering op grond van de Ziektewet (ZW) geweigerd, omdat betrokkene een zogeheten benadelingshandeling heeft gepleegd. Betrokkene is namelijk akkoord gegaan met de beëindiging van zijn dienstverband tijdens ziekte en heeft daardoor onnodig een beroep op de ZW gedaan. [...]

4.6. Niet in geschil is dat betrokkene een benadelingshandeling als bedoeld in artikel 45, eerste lid, aanhef en onder j, van de ZW, heeft gepleegd en dat sprake is van verminderde verwijtbaarheid. Het geschil spitst zich toe op de vraag of het Uvw in dit geval de ZW-uitkering blijvend met 50% heeft kunnen verlagen.

4.7. Anders dan de rechtbank, oordeelt de Raad dat het Uvw terecht een maatregel van blijvende verlaging van de ZW-uitkering met 50% heeft opgelegd. Ter zitting van de rechtbank heeft het Uvw gemotiveerd dat met toepassing van artikel 2, eerste lid, onder c, van het Maatregelenbesluit een blijvende verlaging van de ZW-uitkering met 50% passend is, juist omdat sprake is van een benadelingshandeling van de vierde categorie. Met deze maatregel blijft het Uvw binnen de bandbreedte van artikel 2, eerste lid, onder c, van het Maatregelenbesluit en artikel 8, eerste lid, van de Beleidsregel. De Raad volgt dit. Omdat het Uvw evenwel pas ter zitting bij de rechtbank heeft gemotiveerd waarom de verlaging van de ZW-uitkering blijvend is, staat vast dat bestreden besluit 2 niet was voorzien van een deugdelijke motivering zoals artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) vereist. De Raad zal de schending van artikel 7:12 van de Awb met toepassing van artikel 6:22 van de Awb passeren, omdat aannemelijk is dat betrokkene door deze schending niet is benadeeld. Ook als dit gebrek zich niet zou hebben voorgedaan, zou een besluit met gelijke uitkomst zijn genomen.

4.8. Betrokkene heeft ter zitting van de Raad toegelicht dat hij in moeilijke persoonlijke omstandigheden verkeerde ten tijde van het ontslag en in de periode daarna. Deze omstandigheden leiden echter niet tot het oordeel dat sprake is van een dringende reden op grond waarvan het Uvw geheel of gedeeltelijk van het opleggen van een maatregel had behoren af te zien. Het Uvw heeft met deze omstandigheden in voldoende mate rekening gehouden door de verlaging van de ZW-uitkering te verminderen van 100% naar 50%.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidsomstandigheden

JnB 2024, 840

MK ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3189](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenbesluit 3.16, 4.54d

Beleidsregel boeteoplegging arbeidsomstandighedenwetgeving 1

ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN. BOETE. MATIGING. In de Beleidsregel boeteoplegging Wet arbeid veemdelingen 2020 staat in Bijlage II dat de boete met 25% wordt gematigd indien tussen de laatste ambtshandeling van de inspecteur en het insturen van het boeterapport een periode van langer dan een halfjaar zit. De uitspraak waar [appellante] naar verwijst, lijkt te suggereren dat bij het beleid dat wordt gehanteerd bij de Wav een periode wordt gehanteerd tussen de afronding van het boeterapport en de oplegging van de boete. Dat is niet het geval. In de zaak waar [appellante] naar verwijst, waren partijen het eens over de hoogte van de boete. Ondanks dat de periode tussen de laatste ambtshandeling van de inspecteur en het insturen van het boeterapport niet langer dan een halfjaar was, heeft de staatssecretaris zich in die zaak niet verzet tegen een matiging van 25%. Hij vond dat het onderzoek desondanks onnodig lang had geduurd. De minister heeft zich in deze zaak niet op dit standpunt gesteld. De Afdeling wijst er verder op dat een overschrijding van de termijn tussen de laatste ambtshandeling van de inspecteur en het insturen van het boeterapport hier niet aan de orde is. Door de minister wordt voor het Arbobesluit een ongeschreven gedragslijn gehanteerd waarbij een matiging van 5% wordt toegepast indien tussen de boetekennisgeving en het boeterapport meer dan een half jaar is verstreken. Een dergelijke overschrijding is i.c. ook niet aan de orde.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 841

Rechtbank Den Haag, 16-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:12495](#)

directeur Belastingamenwerking Gouwe-Rijnland, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 8.8

Wet waardering onroerende zaken (Wet Woz) 40, 40a, 40b

OPEN OVERHEID. BIJZONDER OPENBAARMAKINGSREGIME. WET WOZ. Hoewel de artikelen 40, 40a en 40b van de Wet Woz niet in de bijlage bij de Woo staan, is de rechtbank van oordeel dat het bijzondere regime van de Wet Woz prevaleert boven het algemene regime van de Woo. Uit de wetsgeschiedenis van de Verzamelwet BZK 20XX volgt namelijk dat de openbaarmakingsregeling uit de Wet Woz – inhoudende artikel 40 en verder van de Wet Woz – (opnieuw) als uitputtend moet worden aangemerkt en dat de openbaarmakingsregeling moet worden toegevoegd aan de bijlage bij de Woo. De rechtbank acht hierbij ook van belang dat artikel 40 van de Wet Woz eerder door de ABRS is aangemerkt als een bijzondere, uitputtende openbaarmakingsregeling als bedoeld in de Wet openbaarheid van bestuur (Wob).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadefonds geweldsmisdrijven

JnB 2024, 842

Rechtbank Den Haag, 28-09-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:22271](#)

commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven, de Commissie.

Wet schadefonds geweldsmisdrijven 3

SCHADEFONDS GEWELDSMISDRIJVEN. Afwijzing aanvraag uit Schadefonds Geweldsmisdrijven. I.c. wordt geoordeeld dat de Commissie zich in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij slachtoffer is van een opzettelijk gepleegd geweldsmisdrijf. Daartoe heeft de Commissie terecht overwogen dat er geen objectieve informatie is die eisers aangifte ondersteunt. De Commissie heeft hierbij waarde mogen hechten aan de verklaring van een objectieve getuige. Die verklaring maakt eisers verklaring over de aanloop van het incident niet aannemelijk. Met de Commissie is de rechtbank van oordeel dat daardoor kan worden getwijfeld aan eisers aangifte bij de politie. Ook gelet op het feit dat de andere betrokkenen bij het incident niet alleen onderling, maar ook ten opzichte van eisers verklaring niet met elkaar overeenkomen, maakt dat de Commissie terecht niet van zijn verklaring kan uitgaan. De informatie die de Commissie op basis van het politiedossier heeft, roept ook vragen op of, en zo ja, in welke mate eiser een eigen aandeel had in het geweldsmisdrijf.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2024, 843

MK CRvB, 31-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1549](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 3.27

STUDIEFINANCIERING. VERLENGING OV-KAART STUDENTEN MET DRIE MAANDEN

VANWEGE CORONAMAATREGELEN. Aan het gebruik van het extra toegekende reisrecht is in de berichtgeving nadrukkelijk de voorwaarde gekoppeld dat de student op dat moment nog moet zijn ingeschreven voor een opleiding die recht geeft op studiefinanciering. Betrokkene was niet meer ingeschreven voor een opleiding. Betrokkene heeft gereisd met zijn studentenreisproduct, terwijl hij daarop geen recht heeft. De Raad stelt de ov-schuld vast op € 600,-.

1.2. Op 14 april 2020 is het bericht "OV-kaart studenten met drie maanden verlengd vanwege coronamaatregelen" verschenen op de website van de Rijksoverheid.

1.3. In een e-mail van 19 mei 2020 heeft de minister aan betrokkene mededelingen gedaan over de voorwaarden waaronder recht op een extra reisrecht bestaat. [...]

1.5. In een besluit van 11 november 2020 is aan betrokkene meegedeeld dat hij geen studiefinanciering toegekend krijgt, omdat hij vanaf september 2020 niet meer is ingeschreven voor een opleiding die daarop recht geeft.

1.6. In een besluit van 17 november 2020 is aan betrokkene meegedeeld dat hij per 16 november 2020 niet meer mag reizen met zijn studentenreisproduct, omdat daarop geen recht meer bestaat. In dat besluit is tevens meegedeeld dat het product is geblokkeerd.

1.7. In een besluit van 10 december 2020 heeft de minister ten laste van betrokkene een schuld vastgesteld van € 750,-, omdat betrokkene in de periode september tot en met november 2020 met zijn studentenreisproduct heeft gereisd, terwijl hij daarop geen recht had. [...]

4.2. Concreet gaat het in deze zaak [...] om de vraag of betrokkene uit het nieuwsbericht van 14 april 2020 en de daaropvolgende e-mail van 19 mei 2020 heeft mogen afleiden dat hij in de periode september tot en met november 2020 gebruik heeft mogen maken van zijn studentenreisproduct, ook zonder dat hij was ingeschreven bij een onderwijsinstelling.

4.3. De minister heeft op 14 april 2020 via de website van de rijksoverheid informatie verstrekt over de verlenging voor studenten van hun aanspraak op het reisrecht vanwege de in het voorjaar van 2020 getroffen coronamaatregelen. Deze informatie is, in andere bewoordingen maar met eenzelfde strekking, herhaald op 19 mei 2020. Naast deze informatie is vanaf de zomer van 2020 informatie verstrekt op de website van de Dienst Uitvoering Onderwijs (DUO). [...]

4.4.2. In een e-mailbericht van 19 mei 2020 aan studenten van wie de minister destijds beschikte over een mailadres, is het volgende opgenomen:

"(...) [de drie extra maanden] gaan automatisch in nádat je recht op het studentenreisproduct zou verlopen. Voorwaarde is wel dat je dan nog ingeschreven staat bij een opleiding die recht geeft op studiefinanciering."

4.4.3. Vanaf de zomer van 2020 was op de website van de DUO (gedurende enige tijd) de volgende informatie te vinden:

"Om studenten in het hoger onderwijs tegemoet te komen, krijgt iedere student die een opleiding volgt aan hbo of universiteit én gebruik maakte van het recht op het studentenreisproduct (...) 3 maanden extra reisrecht. De student moet nog wel ingeschreven staan bij een opleiding die recht

geeft op studiefinanciering.(...) Als u langer studeert dan uw nominale studieduur plus 1 jaar, dan gaan de extra 3 maanden recht automatisch in.”

4.5. Betrokkene heeft het bericht van 14 april 2020 gelezen en de mail van 19 mei 2020 ontvangen. Hij heeft na lezing van de informatie in het bericht van 14 april 2020 erop vertrouwd dat hij na het beëindigen van zijn studie nog drie maanden kon reizen met zijn studentenreisproduct. Over de mail van 19 mei 2020 heeft hij gesteld dat hij ervan uitging dat die dezelfde informatie bevatte.

4.6. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of, en zo ja hoe, het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen. [...]

4.7.1. Wat betrokkene uit de verstrekte informatie heeft afgeleid berust echter op een onjuiste lezing daarvan. Aan het gebruik van het extra toegekende reisrecht is in de berichtgeving nadrukkelijk de voorwaarde gekoppeld dat de student op dat moment nog moet zijn ingeschreven voor een opleiding die recht geeft op studiefinanciering. Daarnaast volgt uit de verstrekte informatie dat de verlenging van de maximale termijn van het reisrecht – dat is op grond van artikel 5.2, vierde lid, van de Wsf 2000 de nominale cursusduur van de opleiding, vermeerderd met 12 maanden – pas aan de orde is nadat het reisrecht is verlopen. Uit het besluit van 4 augustus 2020 volgt dat betrokkene vanaf september 2020 nog 15 maanden reisrecht had (de 12 maanden, hiervoor bedoeld, vermeerderd met de 3 maanden verlenging wegens corona). Het reisrecht van betrokkene was per september 2020 dus nog niet verlopen en verlenging zou pas aan de orde zijn vanaf september 2021. Zou betrokkene de informatie zorgvuldig hebben gelezen, dan zou hij ook tot deze conclusie hebben kunnen komen. Dat had hem daarnaast op het spoor kunnen zetten de informatie op de website van de DUO te raadplegen of gericht navraag te doen. Dat hij dat niet heeft gedaan, komt voor zijn risico.

4.7.2. De minister heeft er verder op gewezen dat betrokkene zijn studiefinanciering niet tijdig heeft stopgezet, hoewel hij daartoe op grond van artikel 9.2, derde lid, van de Wsf 2000 wel gehouden was. Zou hij dit wel hebben gedaan, dan zou hij bij de terugmelding van de stopzetting van zijn studiefinanciering te horen hebben gekregen dat hij zijn reisproduct ook moest stopzetten. Met deze nalatigheid heeft betrokkene de minister de kans ontnomen om hem (tijdig) te wijzen op de verplichting het reisrecht stop te zetten.

4.8. Wat hiervoor is overwogen betekent dat het aan betrokkene kan worden toegerekend dat hij zijn reisproduct niet tijdig heeft stopgezet. Dat betekent ook dat de ov-schuld terecht is vastgesteld. Dat betrokkene in de periode in geding maar zeer beperkt met zijn studentenreisproduct heeft gereisd, is niet van belang en geeft geen aanleiding de ov-schuld op een lager bedrag vast te stellen. [...] Voor toepassing van de hardheidsclausule hoefde de minister geen aanleiding te zien.

Conclusie en gevolgen

4.9. Uit 4.1 tot en met 4.8 volgt dat het hoger beroep slaagt. Dat betekent dat de aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Gelet op de mededeling van de minister ter zitting dat de ov-schuld over de maand november 2020 vanwege de blokkering van het studentenreisproduct in die maand onjuist is berekend, zal de Raad ook het bestreden besluit vernietigen en zelf in de zaak voorzien. De ov-schuld zal worden vastgesteld op € 600,-. Omdat uit wat hiervoor is overwogen volgt dat de minister het studentenreisproduct van betrokkene voor de tweede helft van november 2020 terecht heeft geblokkeerd, blijven de kosten die betrokkene vergoed wilde hebben voor zijn reizen in die periode voor zijn rekening.

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 19 juli 2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1550](#).

Bij deze uitspraken heeft de Centrale Raad van Beroep een nieuwsbericht uitgebracht: [Ondanks "corona-verlenging" studentenreisproduct alleen voor studerende studenten](#).

JnB 2024, 844

MK CRvB, 31-07-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1561](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000) 5.7, 11.5

STUDIEFINANCIERING. HARDHEIDSCLAUSULE. GEEN (ZEER) BIJZONDERE OMSTANDIGHEID. De omzetting van een prestatiebeurs in een gift van de eerst genoten prestatiebeurs is nadelig voor studenten bij wie die eerst genoten prestatiebeurs lager is dan de prestatiebeurs die later tijdens de studie wordt ontvangen. Dit is echter geen (zeer) bijzondere omstandigheid van individuele aard waarin de minister aanleiding zou moeten vinden om onder toepassing van de hardheidsclausule van artikel 11.5 van de Wsf 2000 af te wijken van het hiervoor beschreven systeem van de wet. Daarbij is van belang dat de mogelijke nadelige gevolgen van het systeem zo evident zijn dat de wetgever deze wel moet hebben voorzien. Aangevallen uitspraak vernietigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2024, 845

MK Rechtbank Rotterdam, 12-08-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:7458](#)

Dienst Toeslagen.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.1 lid 3

TOESLAGEN. BEROEP NIET TIJDIG BESLISSEN. WERKELIJKE SCHADE.

Beroep niet-tijdig beslissen aanvraag aanvullende compensatie voor werkelijke schade in kader van hersteloperatie toeslagen. I.c. heeft de Dienst Toeslagen op verzoek van de rechtbank de gang van zaken bij aanvragen werkelijke schade nader toegelicht. In het belang van de rechtsontwikkeling en voorlichting zijn de antwoorden op de vragen door Dienst Toeslagen aangehecht in een bijlage bij de uitspraak. Gegrond beroep. Dienst Toeslagen moet i.c. binnen zes weken na de dag van verzending van deze uitspraak een besluit over de werkelijke schade bekendmaken. Verwijzing naar ABRS 23-08-2023 ([ECLI:NL:RVS:2023:3209](#)). De rechtbank bepaalt met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb dat Dienst Toeslagen een dwangsom verbeurt als hij de gestelde termijnen overschrijdt. De rechtbank stelt de hoogte van deze dwangsom vast op € 50,- per dag dat de termijn overschreden wordt, met een maximum van € 15.000,-. Verwijzing naar uitspraak rechtbank Rotterdam van 15-07-2024 ([ECLI:NL:RBROT:2024:6560](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2024, 846

Rechtbank Gelderland, 12-08-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:5360](#)

staatssecretaris voor Rechtsbescherming, de staatssecretaris

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wsjg) 28 tot en met 39

Besluit justitiële en strafvorderlijke gegevens 44, 45

Beleidsregels VOG-NP-RP 2022 van 29 juni 2022

VOG P. SUBJECTIEF CRITERIUM. Afwijzing afgifte Verklaring Omtrent Gedrag met politiegegevens (VOG P) voor de functie van medewerker inrichting inclusief contact bij de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI). Eiser heeft een tbs-maatregel ondergaan. I.c. geldt een terugkijktermijn van dertig jaar. Voorop staat dat de staatssecretaris in het kader van de afgifte van een VOG P een ruime beoordelingsvrijheid heeft. Gelet hierop dient de rechtbank het bestreden besluit terughoudend te toetsen. I.c. heeft de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de belangenafweging niet in eisers voordeel uitvalt. Dat het vereiste van een VOG P het volgens eiser in feite onmogelijk maakt voor een kliniek om een ervaringsdeskundige in dienst te nemen, ziet op een politiek-bestuurlijke aangelegenheid dat door de rechtbank niet zal worden betrokken bij het beoordelen van dit geschil.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 847

MK ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3175](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. LANDENBELEID TERUGGEKEERDE SYRIËRS. Het beleid wijkt niet af van de gebruikelijke bewijslastverdeling en de manier waarop de minister beoordeelt of sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Uit dit beleid volgt enkel dat de minister bij de beoordeling van asiolverzoeken van teruggekeerde Syriërs niet uitgaat van de presumpctie dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade, in tegenstelling tot Syriërs die niet eerder zijn teruggekeerd.

In dit geval moet de minister beter motiveren waarom de gebeurtenissen in het verleden betekenen dat de vreemdeling geen reëel risico loopt op ernstige schade als zij opnieuw naar Syrië zou gaan.

2. In deze uitspraak gaat de Afdeling in op het beleid van de minister, zoals dat luidde ten tijde van belang, in paragraaf C7/33.4.4 van de Vc 2000 (hierna: het landenbeleid) over vreemdelingen met de Syrische nationaliteit die na een eerder vertrek uit Syrië opnieuw naar en van dat land zijn gereisd (hierna: teruggekeerde Syriërs), de toepassing daarvan en de gevolgen die het heeft voor de beoordeling van asielaanvragen van deze groep vreemdelingen.

Plaatsbepaling en betekenis van het landenbeleid teruggekeerde Syriërs

3.2. Bij de beoordeling van een asiolverzoek moet eerst worden onderzocht in hoeverre een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt in aanmerking te komen voor asiel. De Afdeling stelt voorop dat er een gezamenlijke verantwoordelijkheid is van een vreemdeling en de minister. Een vreemdeling moet zijn eigen, persoonlijke omstandigheden naar voren brengen en aannemelijk maken. Daartegenover staat dat de minister de algemene situatie in het land van herkomst moet onderzoeken en zo nodig met een vreemdeling moet samenwerken om alle feiten te verzamelen. Het is vervolgens aan de minister om te beoordelen welke van deze feiten en omstandigheden aannemelijk zijn. [...]

3.3. Op basis van de aannemelijk geachte feiten en omstandigheden moet vervolgens een individuele beoordeling worden gemaakt van het reële risico op ernstige schade dat een vreemdeling loopt bij terugkeer naar het land van herkomst. Deze individuele beoordeling houdt in dat de minister de beoordeling moet verrichten aan de hand van de persoonlijke kenmerken van een vreemdeling, diens individuele omstandigheden en wat die vreemdeling verder heeft aangevoerd. Die omstandigheden moeten worden gezien tegen de achtergrond van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. [...] Als uit de individuele beoordeling van wat een vreemdeling in het verleden is overkomen, de algemene situatie in het land van herkomst of een combinatie hiervan, blijkt dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat de vreemdeling een reëel risico loopt op ernstige schade, dan is het aan de minister om dat te weerleggen.

3.4. Ter invulling van zijn onderzoeksplicht heeft de minister onderzoek gedaan naar de algemene situatie in Syrië. [...] Ter zitting bij de Afdeling heeft de minister uitgelegd dat hij het onduidelijke beeld van de veiligheidssituatie in Syrië en de willekeurige opstelling van de Syrische autoriteiten wel bij de individuele beoordeling van asielaanvragen van Syriërs betreft. Dat doet de minister door in

het landenbeleid uit te gaan van de presumptie dat Syriërs bij of na terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade.

Beoordeling landenbeleid teruggekeerde Syriërs

3.5. Het landenbeleid over teruggekeerde Syriërs heeft dus geen betrekking op wie wat moet bewijzen en op de aannemelijkheid van het asielrelaas, maar op de vraag wanneer het bewijs voldoende is om aan te nemen dat er sprake is van een reëel risico op ernstige schade. Het landenbeleid wijkt dus niet af van de onder 3.2 beschreven bewijslastverdeling. Ook past dit beleid in de onder 3.3 beschreven beoordeling van een asielverzoek die uitgaat van een individuele beoordeling. Uit dit beleid volgt enkel dat de minister bij de beoordeling van asielverzoeken van teruggekeerde Syriërs niet uitgaat van de presumptie dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op ernstige schade, in tegenstelling tot Syriërs die niet eerder zijn teruggekeerd. [...]

Beoordeling in dit geval [...]

4.6. Het is aan de minister om, aan de hand van de aannemelijk gemaakte verklaringen van de vreemdeling, alsnog een deugdelijke en inzichtelijke beoordeling van het reële risico op ernstige schade te maken. Dat heeft hij niet gedaan. Hij is in het besluit weliswaar ingegaan op sommige omstandigheden rondom de terugkeer, maar niet op alle omstandigheden en het gehele asielrelaas, waaronder ook de aanleiding voor het eerste vertrek uit Syrië, de reden voor terugkeer, de wijze van in- en uitreis, de verblijfsomstandigheden en de plek waarnaartoe is teruggekeerd. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat de minister zijn besluit van 25 februari 2022 niet deugdelijk heeft gemotiveerd. [...]

Wat betekent het oordeel van de Afdeling?

5. Wat de Afdeling onder 3.2 tot en met 3.9 heeft overwogen, betekent dat de beoordeling van de minister van het reële risico op ernstige schade voor teruggekeerde Syriërs in het algemeen, zoals neergelegd in paragraaf C7/33.4.4 van de Vc 2000 ten tijde van belang, niet afwijkt van de gebruikelijke bewijslastverdeling en past in de gebruikelijke beoordeling van een asielverzoek.

5.1. Wat de Afdeling onder 4.4 tot en met 4.7 heeft overwogen, betekent dat de minister in een nieuw besluit zijn beoordeling of deze vreemdeling een reëel risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Syrië deugdelijk moet motiveren. De minister moet deze beoordeling verrichten aan de hand van de individuele feiten en omstandigheden van de vreemdeling, bezien in het licht van de actuele veiligheidssituatie in Syrië en de opstelling van de Syrische autoriteiten.

JnB 2024, 848

MK ABRS, 14-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3291](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 1 b

ASIEL. LANDENBELEID TERUGGEKEERDE SYRIËRS. De minister heeft in dit geval deugdelijk gemotiveerd dat de vreemdeling geen reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Syrië. De minister heeft de inhoud van het algemeen ambtsbericht over Syrië van mei 2022 en alle persoonlijke feiten en omstandigheden van de vreemdeling, waaronder haar verklaringen dat zij haar werk als lerares heeft opgegeven en bij haar laatste vertrek uit Syrië illegaal is uitgereisd, betrokken. Hieruit volgt dat de minister in de besluitvorming niet alleen heeft beoordeeld dat de vreemdeling minimaal zes keer naar Syrië is teruggekeerd en daar zonder problemen heeft verbleven, maar ook dat zij, gelet op haar individuele omstandigheden bezien tegen de achtergrond van de algemene veiligheidssituatie in Syrië, geen reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer.

De Afdeling heeft bij deze uitspraken een persbericht uitgebracht: [Minister mag verblijf in Syrië na eerder vertrek meewegen in risicobeoordeling](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 849

HvJEU (Vijfde kamer), 29-07-2024, [ECLI:EU:C:2024:647](#)

XXX tegen België.

Richtlijn 2016/801

STUDIERICHTLIJN. Een lidstaat kan in geval van misbruik een vergunning tot verblijf voor studiedoeleinden weigeren, ook al heeft de lidstaat de richtlijn niet correct omgezet.

Het Hof (Vijfde kamer) verklaart voor recht:

1) Richtlijn (EU) 2016/801 [studierichtlijn], met name gelet op artikel 3, punt 3, daarvan, moet aldus worden uitgelegd dat

zij er niet aan in de weg staat dat een lidstaat die artikel 20, lid 2, onder f), van die richtlijn niet heeft omgezet, op grond van het algemene Unierechtelijke beginsel van het verbod van misbruik een aanvraag om toelating tot zijn grondgebied voor studiedoeleinden weigert omdat de derdelander die aanvraag heeft ingediend zonder werkelijk het voornemen te hebben om op het grondgebied van die lidstaat te studeren.

2) Artikel 34, lid 5, van richtlijn 2016/801, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat

het er niet aan in de weg staat dat het beroep tegen een besluit van de bevoegde instanties tot weigering van een aanvraag om toelating tot het grondgebied van een lidstaat voor studiedoeleinden uitsluitend bestaat in een beroep tot nietigverklaring, zonder dat de rechter bij wie dat beroep aanhangig is gemaakt bevoegd is om in voorkomend geval zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de bevoegde instanties of om een nieuw besluit vast te stellen, mits de voorwaarden waaronder dit beroep wordt ingesteld en, in voorkomend geval, de uitspraak op dat beroep ten uitvoer wordt gelegd, het mogelijk maken om op korte termijn een nieuw besluit te nemen dat in overeenstemming is met de beoordeling in de uitspraak waarbij de nietigverklaring is uitgesproken, zodat een voldoende zorgvuldige derdelander de volle werking kan genieten van de rechten die hij aan richtlijn 2016/801 ontleent.

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2024, 850

HvJEU (Eerste kamer), 29-07-2024, [ECLI:EU:C:2024:636](#)

CU en ND.

Richtlijn 2003/109/EG 11 lid 1 d

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Artikel 11, lid 1, onder d), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, gelezen in het licht van artikel 34 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

moet aldus worden uitgelegd dat

het zich verzet tegen een regeling van een lidstaat die de toegang van langdurig ingezetenen derdelanders tot een maatregel inzake sociale zekerheid, sociale bijstand of sociale bescherming afhankelijk stelt van de – ook voor de eigen onderdanen van die lidstaat geldende – voorwaarde dat zij ten minste tien jaar in die lidstaat hebben verbleven, waarvan de laatste twee jaar ononderbroken, en die elke valse verklaring betreffende die verblijfsvoorwaarde strafbaar stelt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 851

MK ABRS, 31-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3058](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 50 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. STAANDEHOUDING. Uit het proces-verbaal moet worden afgeleid dat de vreemdeling is aangetroffen in de woning die bekend stond als de verblijfplaats van een illegaal verblijvende vreemdeling. Dit gegeven is, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, voldoende om een redelijk vermoeden van illegaal verblijf van andere aanwezigen op te leveren. Daarom kon, gelet op het beleid vermeld in paragraaf A2/2.1 van de Vc 2000, op basis van deze feiten al een naar objectieve maatstaven gemeten redelijk vermoeden van illegaal verblijf worden aangenomen op grond waarvan de vreemdeling krachtens artikel 50, eerste lid, van de Vw 2000 kon worden staandegehouden.

[Naar inhoudsopgave](#)